

schu ſebl ſrant, a wjeszje kheili
dje, djez duscha ſawutli, a cjer-
pi wjecnju cijwili ſa jenu mału
kwilu, tak ſkoro po ſmercji.

6. Schtuz na to ſwojeru la-
da, a derje wopomni, ton wo-
prawdži tež jada ſo ſjednacj
na mjeszi. Won neda ſakha-
djecj tem' ſkonciku na teſ ſlo-
ſzi, a rjeschne ſurowoszje won
cijſne ſmolom precj.

7. O Kryſhcje, pomhaj
ſnadu a njewu wobaraj, wſmi
wot nas ſchitku ſwadu, nam
twojho Ducha daj, ſo by ſwadu
wobſtajne na prawym pucju
wodžil, tu lubosz we ſwadu plo-
bjil a wnashej wutrobi.

8. Tu jednotu we wjeri daj,
Kneje, djerjecj nam, ſo žonowa-
nje romjeri ſo pschiblizuje knam,
a my, kaj jadasch ty, ſo ſwojeru
lubujemj, a tak tam knebju
džemj, djez ty, o lubosz, by.

Wot luboszje pschecziwo bratram.

328.

Ihr Kinder des Höchsten, wie ic.

Kak ſluboszju ſteji, wy wje-
riaze djjecji? ſze hjeschcje tu
jenajkej myſli na ſwjecji? nej
ſmolik wam tu jednotu ſwutro-
by wſal? nej bes wami roſtork
tých duchow ſo ſtat? Tu dyr-
bia te rjechi ſo ſwutroby wa-
licj, bes luboszje neſmijemj
bratsja ſo kwalicj, ta lubosz
ſo dyrbi tu ſplomenjom palicj.

2. Tak ruciſje hacj ſ Boha by
nowy ſo rodžil, je Krystus tež
ſtobu kaj ſbratrom ſo wodžil,
Wotz, chejeniza, wjera, Duch
jedyn, kij je, a jena ta ſchcjetſch-
ka, kij knebeſam dje, ſtem wu-
troby romadu ſwjasane manj,
ſcho dobre my ſluboszju ſebi tu
damj, njew, horschenje bes ſo-
bu nenamakamj.

3. Wotz, kotnj je horkach,
ton ſdžerži tu wjernych a da-
wa ſwoj wohen do wutrobow
mjernych, tak dolho ta ponij-
noſ ſutrobi je, da ſchitko po
Knesowej woli tež dje, djez hi-
djenje, ſwada, njew, ſawisj
ſo hori, tam hijom cji bratsja
na wjeri ſu khoru, ta jebata
lubosz jich ſamych tež mori.

4. To Zionſke towarzſtwo
wostaji ſwojich, dyž bratrow,
moj Jesu, tu wolada twojich,
ſchtuz ſluboszju ſwjeta napel-
neny je, ſa bratra ſo ſleſnoszju
wudawacj ze, da tajkeho wone
ſa bratra neſnaje, tak dolho
hacj wjernje ſo rjechow nekaje,
to ſtajne tym bratram kij
cjeszi tu traſe.

5. Kak derje by radžila ſebi,
o duscha, ſcho bratrowſke do-
bre cji woprawdži ſluscha, ty
ſluschesch ktem' ludu, kij wje-
ru tu ma, a ſwojemu Wotzej
djak, kwalbu, cjesz da; da
ſpjewajmy ſwutrobu kwalbu,
wy lubi, ſo jadyn bes luboszje
djen ſo neſhubi, psched Kne-
ſom my ſtejmy, kaj jedyn, we
ſlubi.